

אבדו החיים | אברהם חלפי

אָבדוּ הַחַיִּים. אָבדוּ - וְנִחְיָה.
וְנִחְיָה, וְנִלְעַג לָהּ, מָוֶת.
כָּכָה נִחְיָה - שְׁלוֹכֵי זְרוּעַ וְעֵז
עִם הוֹד זִקְרוֹ הָאֱלֻמּוֹת.

נְשָׁם. כֵּן, בְּזַעַם נְשָׁם - וְנִחְיָה,
אִף אִם פָּחַד יִבְלֵם אֶת פִּינּוּ.
הֵיִשׁ עוֹד לִפְחָד? מִפְּנֵי מָה, אֱלֹהִים,
אֲחֵרֵי אָבְדָנִים שְׂרָאִינּוּ?

נְשָׁם. וְנִזְעַם. וְנִחְיָה. וְנִלְעַג
אִם יִפְלוּ גַם שָׁמַיִם עָלֵינוּ.
אָבדוּ הַחַיִּים. אִף אֲנִי נִזְעַק
אֶת זַעֲקַת אֱלֻמוֹתֵינוּ.

עלון מספר 120 – אפריל 2024

1. טקס האזכרה השנתית ב"יד ושם"
2. הנסיעה לאושוויץ
3. סיכום תרומות - מלחמת "חרבות ברזל"
4. אירוע לציון 90 שנה ל"הבטחה ומגמה"
5. ספר בהוצאת "יד ושם"
6. עמותת "אביב" – סיוע למפונים
7. סיפורה של תמונה: קליין דוד
8. הודעות קבועות
9. תערוכה מקוונת ב"יד ושם"
10. ישראלים ילידי קרפטורוס: אהרן ודב גלנץ (חוסט)
11. משלנו: צאצאי האחים גלנץ - משפחות גולן, גולני ובוגומולני

עלון 120 - העלון הראשון התפרסם בפברואר 2014.
עברנו כברת דרך ארוכה מאז העלון הראשון...

זאב מילבאואר ביקש לסיים את תפקידו כיו"ר העמותה.

סיום התפקיד יהיה בסוף דצמבר 2024.

על מנת לאפשר חפיפה חלקה, נבחרה בבחירות, שנערכו במרץ 2024,

רותי פיקסלר – כיו"ר משותף עד סוף השנה.

לאחר מכן תמשיך רותי כיו"ר יחידה לעמותה.

1. טקס האזכרה השנתית ב"יד ושם"

טקס האזכרה השנתית יתקיים השנה ביום רביעי, י"ד אייר תשפ"ד, 22.5.2024
כמדי שנה אנו מארגנים גם השנה הסעות בתשלום. ניידע אתכם בהקדם לגבי פרטי ההרשמה להסעות!
! בהזדמנות זאת אנו מזכירים שבטקס באודיטוריום אנו מעלים את זכרם של בני הדור הראשון, אשר נפטרו מאז הטקס לפני שנה (ממאי 2023 ואילך) – בארץ ובתפוצות.
נא צרו קשר עם רותי פיקסלר על מנת לעדכן את שמות הנפטרים 050-5643299

2. הנסיעה לאושוויץ: 3.6.2024 – 7.6.2024

לציון 80 שנה לגירוש המשפחות שלנו לאושוויץ התאריכים נקבעו סופית, הטיסה עם אל על. בית מלון: בית מלון מדרגת תיירות ראשונה בקרקוב. מזון: המסע כולו יתנהל כמסע כשר. ארוחות בוקר במלון, מנות ארוזות לארוחת צהריים, ארוחות ערב – במלון או במסעדות כשרות. היסעים: אוטובוס צמוד ל-4 או 5 ימים. תוכנית המסע: סיור ברובע היהודי של קרקוב, נסיעה לפלשוב – הדרכה וטקס באנדרטה ההונגרית נסיעה למחנה אושוויץ - סיור במחנה, בדגש יהודי הונגריה, מפגש עם מנהל הארכיון, מפגש עם מחלקת החפצים של המוזיאון, סיור בבלוק היהודי, טקס "לכל איש יש שם" בחדר ההתכנסות, שיח על שימור וזיכרון, סיור במחנה בירקנאו (C Lager) וטקס במקום, ביקור מיוחד בבונה מונוביץ', סיור במחנות הבת - בהתאם לשרידים שנותרו, בעקבות צעדות המוות – סיור בנתיבי צעדות המוות וטקסים באתרי הנצחה, ביקור מיוחד בקרמטוריום 4 ועיסוק במרד הזונדרקומנדו, ביקור במחנה קנדה – סיפורי נשים וגברים מקרפטורוס שעבדו במקום. המחיר: 5,650 ₪ ליחיד, תוספת לחדר סינגל 1,170 ₪. המחיר יכלול טיסה, מלון, כניסה לאתרים, אוזניות שמע והדרכה, כולל מלווה פולני, שילווה את הקבוצה במשך כל ימי המסע. המדריכה שתדריך אותנו היא נעמה גליל מ"יד ושם".

נותרו מקומות בודדים לנסיעה. תתקיים פגישת הכנה, בתשלום, לקראת הנסיעה.

לרישום: רותי 0505643299

3. סיכום תרומות – מלחמת "חרבות ברזל"

להלן סיכום התרומות שהתקבלו ונתרמו בין ה-7.10.2023 ועד סוף מרץ 2024:

סך הכסף שהתקבל: 508,000 ש"ח

סיוע אזרחי: מזון – 70,000 ש"ח

ביגוד – 6,000 ש"ח

עזרה במגורים – 13,000 ש"ח

סה"כ – 89,000 ש"ח

סיוע צבאי: אפודים קרמיים – 154,000 ש"ח

ביגוד חם – 6,000 ש"ח

שקיות חימום – 16,000 ש"ח

קסדות טקטיות – 85,000 ש"ח

ציוד קשר – 10,000 ש"ח

אוהלים – 21,000 ש"ח

סיוע למשפחות של חיילים נופלים – 15,000 ש"ח

סה"כ – 307,000 ש"ח

סה"כ נתרמו תרומות בסך 396,000 ש"ח

יתרה לתרומות עתידיות – 112,000 ש"ח

4. אירוע לציון 90 שנה ל"הבטחה ומגמה"

ב-1934 חתמו עשרים צעירים, בוגרי המחזור השלישי של הגימנסיה העברית במונקץ', על מסמך ייחודי בו הבטיחו להיפגש ליד הכותל המערבי בירושלים בערב פסח 1944. עשרה זכו להגשים את החלום ולעלות לארץ ישראל: אהרון ברנר, גרשון יגר, שלמה קרפן (לימים ארבל), דב משה ליפרמן (ליפי), יוסף רוזנברג, צבי מרמלשטיין, אריה נימן (נוימן), דוד וייס (לימים לבנה), יוסף מרדכי שנפלד וחנה שנפלד (לימים אורן).

שלושה קיימו את ההבטחה ונפגשו בערב פסח 1944 ליד הכותל: אהרון ברנר, גרשון יגר ואריה נימן (נוימן). ב-7 באפריל 1944, ערב פסח תש"ד, היום בו נקבע מועד הפגישה בירושלים, עמדו יהודי מונקץ' בפני כליה. מיד לאחר הפסח נכלאו בגטאות, וב-11 במאי החלו יוצאות רכבות הגירוש ממונקץ' לאושוויץ-בירקנאו.

100 שנה להקמת הגימנסיה, 90 שנה להבטחה,

ולציון 80 שנה למימושה על ידי שלושה בוגרים, נקיים אירוע בתיכון "קוגל" בחולון.

האירוע יתקיים ביום שישי, ד' אדר ב' תשפ"ד, 12.4.2024, בשעה 10:00.

כתובת התיכון: אהרן יריב 8, חולון; האירוע יתקיים בספריית התיכון.

נודה לכם על רישום מוקדם אצל רותי פיקסלר 050-5643299

5. ספר בהוצאת יד ושם" והסנה איננו אפל: סוגיות מימי השואה בראי ההלכה"

- מאת יחזקאל שרגא ליכטנשטיין

האם מותר לבחור ישיבה להתנדב להיהרג תחת חברו? האם מרד היהודים בוורשה נחשב למעשה התאבדות, שהעמיד בסכנה את יהודי הגטו, או שיש לראות בו מעשה של קידוש השם?

ספר זה דן בסוגיות אלה ובשאלות נוספות, העוסקות בדילמות מוסריות ודתיות מתקופת השואה. לרכישת הספר [לחץ כאן](#)

6. עמותת "אביב" - סיוע למפונים

עמותת "אביב" למימון זכויות לניצולי שואה וכעת אנו מסייעים גם למפונים ולנפגעי פעולות איבה (בעיקר בגיל השלישי) טל. 5711* - הסיוע הוא בחינם.

מזכירה שוב שמתנדבת שלנו, עו"ד יעל גרטלר עורכת ייפוי כוח מתמשך - שנהיה בעת האחרונה מצרך אף יותר מבוקש מהרגיל - לאור כל המאורעות - כמובן שהאנשים "שלנו" מקבלים הנחה משמעותית.

והסנה איננו אפל

סוגיות מימי השואה בראי ההלכה

יחזקאל שרגא ליכטנשטיין

7. סיפורה של תמונה: קליין דוד – לוחם המחתרת של תנועות הנוער הציוניות בבודפשט * על המחתרת - בכתבה בהמשך]

באתר המחתרת הופיע מידע מאוד "צנוע", וללא תמונתו של דוד. לא היו כלל פרטים לגבי הוריו / משפחתו. כל מה שהיה מתועד הוא: "דוד 'דודו' קליין Klein Dávid

נולד ב-1923 בנאג'סולוש; וינוהראגיב (Nagyszállás; Vinohragyiv) נספה ב-1944 בבודפשט. חבר 'השומר הצעיר'. גויס לעבודת כפייה. ברח והגיע לבודפשט וצורף לצוות של 'הצלב האדום הבינלאומי'. עסק בליווי עגלות אספקה לגטו ולבתי הילדים בבודפשט.

באחת השליחויות, בסוף חודש דצמבר 1944 נעלמו עקבותיו. במסגרת התייעוד של חברי המחתרת, ילידי קרפטורוס (58 בנות ובנים), חשבתי שמן הראוי לאתר את בני משפחתו – ובראש ובראשונה – למצוא את תמונתו – ואולי להכיר את סוד היעלמותו.

קצה החוט היחיד היה מתייעוד ב"יד ושם", שהתבסס על כינויו של דוד [דודו], "מתוך רשימת יהודים נרצחים מתוך ספרי יזכור: דאדו קליין נולד ליצחק. לפני מלחמת העולם השנייה התגורר ב-Sevlus בצ'קוסלובקיה. דאדו נרצח בשואה, 1944".

עדות מחזקת לכך היה "דף עד" שמצאתי, כשנותן העדות הוא בנימין קליין, אחיו של דוד, שהתגורר בקיבוץ דן. המידע העולה מהעדות הוא: בן יצחק ומרים, בן 23, רווק, זגג, מקום המוות: במחתרת בבודפשט, בינואר 1945, ולייטר דיוק, ברישום נוסף, Budapest, Pest-Pilis-Solt-Kiskun, הונגריה.

בתייעוד נוסף, שתייעד האח בנימין על בני משפחתו, נוספו הפרטים הבאים: האבא יצחק היה יליד 1888, חייט; האימא מרים, לבית גרינברגר, הייתה ילידת 1896.

האחים של דוד, שנרצחו, היו: משה-אהרן, בן 26, יליד 1919/20, חייט, מת בסוף המלחמה ממחלה; דינה/Ilon, ילידת 1924; מתה במאי 1945 מחולשה כללית; דוד היה יליד 3.3.1923; שמו המלא Dezso Dudoka.

• **סיכום ביניים:** שמות ההורים ידועים; היו לדוד 2 אחים ואחות.

רשות יזכרון לשואה ולנצורה. ירושלים

דף עד

להענקת אנדרות יזכרון לחללי השואה

יד ושם

מס. הישום: 94009	שם המשפחה: Klein	בעברית: בעברית
תענית:	שם פרטי: דוד	שם פרטי: בעברית
	שם האב: דוד	שם פרטי: בעברית
	שם האם: מרים	שם פרטי: בעברית
	מזבז משפחתי:	שם פרטי: בעברית
	תאריך הלידה:	שם פרטי: בעברית
	מקום וארץ הלידה:	שם פרטי: בעברית
	השתייכות לקהילה/ות:	שם פרטי: בעברית
	בארץ:	שם פרטי: בעברית
	התגייסות בשנת 1939:	שם פרטי: בעברית
	המקצוע:	שם פרטי: בעברית
	המקום ותזמון של מותו/ה:	שם פרטי: בעברית
	נסיבות המות:	שם פרטי: בעברית
	שם האשה:	שם פרטי: בעברית
	שמות הילדים:	שם פרטי: בעברית
	המקום ותזמון שנפטרו:	שם פרטי: בעברית
	הכתובת האחרונה הידועה של הנרשם:	שם פרטי: בעברית
	כתובות ידועות מוקדם המלחמה:	שם פרטי: בעברית
	אני: בנימין קליין	שם פרטי: בעברית
	קרוב/ה מדרגה:	שם פרטי: בעברית
	מקום/ת/ה לעניין לגיל אנדרות יזכרון מטעם מדינת ישראל:	שם פרטי: בעברית
	מקום ותאריך: 26.12.1944	שם פרטי: בעברית
	חתימת המוקד:	שם פרטי: בעברית

חוק יזכרון השואה והנצורה – יד ושם תשי"ב 1953 קובץ כספיקה מס 2

תפקידו של יד ושם הוא לאסוף את המס' לרח אה זכרים של כל אלה סכני המס' היהודי, שנפלו ומסרו את נפשם, ולהסן ומרדו באויב הנאצי ובנעוריו, ולהצביע על זכר להם לקהילות לארגונים ולמוסדות שנוהגו בנר העתייכותם לעם היהודי; ולסמרה זו היא סוסמך –

(4) להעניק לבני המס' היהודי שהושג' מרז ונפלו כיומי השגה המס' אנדרות' וזכרון על מדינת ישראל לאות האספס' אל נוסס.

נוסס' המוקד מס' 201 יד ושם ירושלים 1953

באתר מוזיאון ההעפלה מצאתי הספד לזיכרו של בנימין קליין, שהיה יליד 15.9.1921 [נפטר ב-1981] - מתוך ספר ה"זכור" של קיבוץ דן: "בנימין קליין נולד במשפחה מסורתית ולמד בחדר. בעודו צעיר, נאלץ לעבוד במפעל מתכת ולעזור בקיומה של משפחתו בת שבע הנפשות.

[היו במשפחה 4 ילדים - על פי עדותו של בנימין ב"דפי עד"]. בגיל צעיר הצטרף לתנועת "השומר הצעיר" שבעיירתו. עם פרוץ מלחמת העולם השנייה גויס לפלוגות העבודה של הצבא ההונגרי, שכבש חלקים מסלובקיה. הוא נשלח לאזורי כיבוש אחרים לעבודות כפיה. משפחתו התפזרה, הוריו ואחותו נשרפו במשרפות אושוויץ, אחיו [דוד], שהיה במחתרת של "השומר הצעיר" בבודפשט, נהרג ימים ספורים לפני השחרור.

בהתקרב תבוסת הנאצים הצליח לברוח מהמחנה בעזרתו של קצין הונגרי. חזר לבודפשט וחיפש דרך לנקום ברוצח אחיו, שאת זהותו הכיר."

בנימין קליין, אחיו של דוד

ניסיתי ליצור קשר עם מזכירות קיבוץ דן

על מנת לאתר את בני משפחתו של בנימין. אלא שהימים הם ימי מלחמה ובני קיבוץ דן פונו מהקיבוץ ומתגוררים ב"דן כרמל" בחיפה. בעזרת חברת ילדות שלי מקיבוץ שניר [שאף הם פונו מבתיהם] נוצר קשר עם אחת מחברות הקיבוץ. בעזרתה נמסר לי מידע [חלקי] על ילדיו של בנימין: אברהם (שנפטר) ומרים, שבנה הנמצא בחו"ל, הוא שירש את דירתו של בנימין. לא הצלחתי לאתר בן זה - וכמעט נואשתי. פריצת הדרך הגיעה מחיפוש אחר. בשיחה עם הגר מקיבוץ פרוד, בתה של לוחמת המחתרת הנועזת, נשקה גולדפרב, (ילידת בוגדן), סיפרתי לה על הניסיון לאתר את בני משפחת קליין [אימי לימדה אותי שזבוב לא יכול להיכנס לפה סגור...]. ואז חיברה אותי הגר לבן נוסף של בנימין, גבריאל קליין, שעזב את קיבוץ דן לפני שנים רבות. ממנו קיבלתי אישור לכך שהיו 4 אחים לבית קליין, קיבלתי את תמונתם ואצטט מדבריו על נסיבות היעלמותו הטרגית של דוד בבודפשט...

מימין:
בנימין,
דוד,
אהרון
ודינה,
האחים
לבית קליין

*התמונה
נמסרה
לאתר
המחתרת

"...אחרי השחרור נודע לאבי, שאחיו הצעיר נמצא בבודפשט - והוא נסע מיד לעיר. בהגיעו לבודפשט, נודע לו שאחיו נהרג יומיים לפני שחרור בודפשט, ושלמעשה, אחיו הוא גיבור ישראל, שהבריח נשק לגטו היהודי בבודפשט. צריך לדעת שהגרמנים כבר נסוגו מבודפשט והשאירו אחריהם את הז'נדרמריה הפשיסטית לשמור על העיר. הם היו רוצחים ללא הבחנה גם הונגרים, ובעיקר יהודים, ששרדו את הגירוש. דוד, הדוד שלי, מצא דרך להבריח את הנשק לגטו: הוא בנה עגלה, עם דופן כפולה, וזייף אישור מעבר על הגשר היחיד, שקישר בין שני חלקי העיר, יחד עם יהודי נוסף, שהיה שייך לתנועת הנוער בית"ר. מה שנודע לאבי, שהיהודי השני הסגיר את דוד לז'נדרמים והם רצחו מיידית את דוד על הגשר. אבי חיפש במשך שנה את האדם הזה, שהסגיר את דוד - כדי להרוג אותו. יום אחד הוא מצא אותו; רגע לפני שהוא הרג אותו, הוא שאל אותו מדוע הוא הסגיר את אחיו הצעיר. היהודי סיפר לו, שהז'נדרמים תפסו את משפחתו ואיימו עליו - ולכן הוא הסגיר אותו. אבי התלבט והחליט לשחרר את אותו יהודי. אבי זעם וכאב על כך שהוא נשאר לבד בעולם לאחר שכול משפחתו נספתה בשואה..."

- לפחות מציאת התמונה העניקה לדוד קליין הי"ד את פניו באתר הפייסבוק של המחותרת...

8. הודעות קבועות

- א. עדכון דפי הקשר: נודה לכל אחד מכם על עדכון המידע האישי (כתובת, מספר טלפון, כתובת דוא"ל) למתנדבים: יוסי קוטונה 050-9922217 רותי פיקסלר 050-5643299
- ב. אנו מציינים בכל שנה בטקס האזכרה השנתי ב"יד ושם" את שמם של **ניצולי השואה, אשר נפטרו בשנה האחרונה**. המידע הנחוי: שם מלא [אפשרי להוסיף שם נעורים לנשים], מקום הלידה, מקום החיים בארץ ותאריך הפטירה. את המידע מרכזת רותי פיקסלר 050-5643299 ruthfixler@walla.co.il
- ג. אתר הארגון פתוח לשירותכם: carpati.org.il. אתר הארגון פתח לשונית בשפה האנגלית, ואנו מתחילים למלא אותו בתוכן, כך שהוא יהיה זמין וקריא גם לחברינו שבתפוצות. יש להיכנס לשונית זו דרך כתובת האתר: <http://carpati.org.il> או דרך <http://www.en.carpati.org.il>. אנא ידעו את בני המשפחה והחברים המתגוררים בחו"ל על אפשרות זו.
- ד. הודעה חשובה: בת הדור השלישי שלנו מתנדבת בעמותת "אביב" למיזמי זכויות ניצולי השואה. אנא צרו איתה קשר על מנת לוודא שזכויותיהם של הורכים ניצולי השואה מעודכנות וממומשות במלואן. מוקד "אביב" הינו *5711 - ולבקש את יעל.

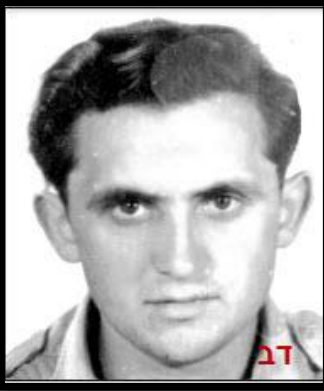
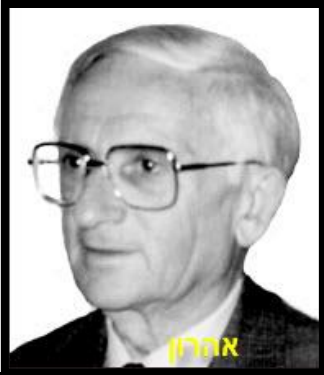
9. תערוכה מקוונת ב"יד ושם": כתמים של אור: להיות אישה בשואה

הודעה מטעם "יד ושם":

"היסטוריון העתיד יצטרך להקדיש דף הולם לאישה היהודייה במלחמה. היא תתפוס דף חשוב בהיסטוריה היהודית על אומץ לבה וכושר עמידתה. בזכותה עלה בידי אלפי משפחות להתגבר על אימת הימים... כשלושה מיליון נשים, נערות וילדות נרצחו בשואה. בתערוכה זו ביקשנו להשמיע את קולן הייחודי ולספר את סיפורן."

[לצפייה בתערוכה](#)

10. ישראלים ילידי קרפטורוס: מסיפורי המחתרת היהודית בבודפשט – האחים לבית גלנץ (חוסט)

אחד הפרקים העלומים בהיסטוריה של מלחמת העולם השנייה הוא נושא הצלת יהודים – על ידי יהודים. התואר "חסיד אומות העולם" ניתן רק ללא יהודים שהצילו, ולו נפש אחת מישראל. מעשי גבורתם של צעירות וצעירים אלה לא זכו לתהודה ולהוקרה הציבורית, להם ראויים. רק בשנים האחרונות עלה הנושא לתודעה הציבורית, הרבה בזכות פועלו של אריה ברנע, המכהן כיו"ר המועצה למנהיגות חינוכית, עמותת "עמך" ו"הוועדה להוקרת גבורתם של המצילים היהודים בשואה".

מתוך ויקיפדיה: "המחתרת החלוצית בהונגריה הורכבה מחברי תנועות הנוער החלוציות – 'מכבי הצעיר', 'השומר הצעיר', 'דרור הבונים', 'בני עקיבא' ו'הנוער הציוני'. מטרתם הייתה להציל מספר רב של יהודים באמצעות פעולות הצלה ולא פעולות לחימה, מרד או נקמה. במחתרת תנועות הנוער הציוניות התקיים שיתוף פעולה בין תנועותי יעיל וייחודי בין חברי התנועות השונות... שהיה אחד מגורמי ההצלחה של מבצעי ההצלה הרבים של

המחתרת בהונגריה. פעילות המחתרת החלה כבר בשנת 1941, כאשר הגיעו לממלכת הונגריה הפליטים הראשונים מפולין, שנכבשה על ידי הנאצים, ובשנת 1942 מסלובקיה.

עיקר הפעילות תוכנן להתבצע בבודפשט, אך גם בערי השדה, באזורי הגבול של הונגריה עם סלובקיה, אוסטריה, זאקרפטיה, (קרפטורוס) רומניה, ויוגוסלביה. פעילותם של חברי המחתרת החלוצית בהונגריה הביאה להצלת מעל 30,000 נפשות".

מתוך העשרות הרבות מחברי המחתרת זיהיתי 58 כילידי קרפטורוס [ואני מתעדת אותם בימים אלה]. הם עסקו בזיוף מסמכים, בחפירת בונקרים באזור קרפטורוס ובהברחת יהודים לרומניה, במה שנקרא בשם הקוד "הטיול": "מבצע ה'טיול', שבמסגרתו הוברחו אלפי יהודים צעירים וצעירות לרומניה, כדי שיעלו לארץ ישראל. בית המלאכה של המחתרת לזיוף תעודות צייד את היוצאים במסמכים מתאימים. בליווי חברי המחתרת ובהדרכתם יצאו, בקבוצות קטנות, עלו על רכבות, שהובילו אותם מבודפשט לערי השדה, ומשם הוברחו אל מעבר לגבול. בהשראת מבצע ה'טיול' פילסו את הדרך לרומניה עוד אלפי יהודים ומשפחותיהם." [מאתר המחתרת].

אספר הפעם את סיפורם של האחים לבית גלנץ, שהיו חברים פעילים במחתרת - ובמדור "משלנו" – על הישגיהם של ילדיהם, בני הדור השני. בהזדמנות זאת – קצת מידע גם על האחות היחידה שנותרה להם.

שני האחים, אהרן ודב, נולדו בחוסט (Huszt). להוריהם קראו חיה-שרה, לבית ברקוביץ, שנולדה בשנת 1895 ונפטרה ב-1938 [בת 45]; האבא היה חיים-מרדכי גלנץ והוא נפטר שנתיים אחריה. נותרו 5 יתומים. [על אחים נוספים ראו בהמשך]. אהרן היה יליד 1922, ודב – יליד 1927.

אהרן היה חבר "דרור הבונים". במאי 1944 הוא קיבל צו גיוס לפלוגה של עבודת כפייה, אך הצליח להתחמק והגיע לבודפשט. הוא הצטייד בתעודות מזויפות ועסק בפעילות מחתרית. ארבעה חברים, ובתוכם אהרון, יצאו ברכבת, בליווי משה אלפן [מהבולטים בפעילי המחתרת, יליד וינה, אשר למד בגימנסיה

העברית במונקיץ], במסגרת "הטיול", לכיוון הגבול הרומני. שלושה מהם נתפסו ורק הוא ומשה אלפן הצליחו להתחמק ולעבור לרומניה. באוגוסט 1944 הגיע אהרן לארץ באונייה "בולבול", דרך נמל קונסטנצה. על פי עדותו: "הפליגו שלוש אוניות: "בולבול", "מורינה" ו"מפקורה" בהתחלת חודש אוגוסט 1944. בדרך, במימי בולגריה, הגרמנים טיבעו את האונייה "מפקורה", שעל סיפונה כ- 300 ילדים, עם ליווי ניצולי טרנסניסטריה. האונייה "בולבול" ניזוקה בדרך, לא הרחק מגבול בולגריה. הורידו אותנו, כ- 400 איש, בסירות ליבשה. צבא תורכיה קיבל אותנו והזעיק את הצלב האדום מקושטא. הם אירגנו את העברתנו לקושטא. בקושטא קיבלו אותנו השליחים מהארץ, ואירגנו את העברתנו לארץ ברישיונות מהבריטים, ברכבת, דרך תורכיה, סוריה, לבנון ולבסוף לחיפה."

אהרן היה חבר קיבוץ כפר סאלד ואחר כך גר ברחובות. לאשתו של אהרן קראו חנה. ילדיהם של חנה ואהרון הם: מרדכי (מוטי) וצביקה. הוא עיברת את שם המשפחה לגולן, בעוד אחיו הצעיר, דב, עיברת את השם לגולני.

אהרן נפטר ב-16.6.2011, חצי שנה לפני פטירתו של אחיו הצעיר, דב גולני גלנץ.

אהרון גולן (גלנץ)

דב (מימין) ואחיו אהרון כשעלו לארץ

דב גלנץ גולני היה, כאמור, יליד 1927. גם הוא היה חבר "דרור הבונים" [על הבחירה בשם המשפחה גולני – ראו בהספד שכתב בנו].

ב-1942 הגיע דב לבודפשט והתחיל ללמוד את מקצוע הנגרות. הוא גר בעיר יחד עם עוד חמישה צעירים, חברי "החלוץ הצעיר", שלימים היה ל"דרור הבונים".

דב סייע בקליטת פליטים, שהגיעו מפולין ומקרפטורוס לבירה. אחרי כניסת הגרמנים להונגריה ב-19.3.1944, אימץ לעצמו תעודות אריות מזויפות ועסק בפעילות מחתרתית מגוונת: בניית בונקרים, ארגון בריחה דרך הגבול לרומניה - ה'טיול', השגת תעודות מזויפות לנזקקים וקשר בין החברים

במחתרת ופעולות אחרות. [הרחבה על פעילותו – ראו בהספד שלהלן].
בסוף יוני 1944 יצא מהונגריה ברכבת של ה"וועדה לעזרה והצלה" [רכבת קסטנר]; דרך ברגן בלזן, הגיע לשווייץ. משם עלה ארצה באונייה "ויל ד'אורן", שהגיעה ארצה ב-2.9.1945.
במפגש עם שתי בנותיו של דב, יעל ומיכל, התקבל מידע נוסף על המשפחה, גם הודות לספר על המשפחה המורחבת, שנכתב על ידי בן המשפחה, הנקרא "שישה יחידים, משפחה".

להורים נולדו 8 ילדים: אהרון (סוף 1922), רחל (1924), חנה (1926), דב (1927), פסיה (1932), נתן (נפטר בצעירותו מדלקת ריאות) ושתי תאומות, שנפטרו בינקותן.
בתחילת קיץ 1941 [כששני הוריהם כבר נפטרו] עבר האח הבכור, אהרון, לבודפשט; דב הגיע, אף הוא, כעבור כשנה וחצי – שנתיים. שניהם, כאמור, היו פעילים במחתרת.

דב עזר לאהרון לברוח לרומניה, במסגרת "הטיול", והוא נשאר בבודפשט, מעביר מסמכים מזוייפים ומקשר בין חוליות אחרות של המחתרת.
דב נישא לשולמית והם התגוררו בגבעת ברנר, שם נולדו שלושה מארבעת ילדיהם (למעט ירון): יעל, מוטי, ירון ומיכל. בשנת 1969 עברה המשפחה לכפר דניאל. שם קבורים דב ושולמית ושם גרות שתי הבנות.

דב (שנקרא בילדותו ובנעוריו ברל) נפטר בכפר דניאל ב-23.11.2011, חצי שנה אחרי פטירת אחיו, אהרון.

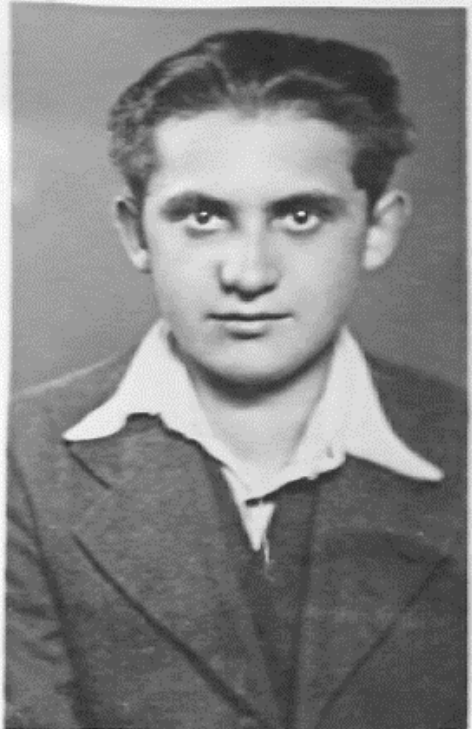

דב ושולמית גולני (גלנץ)

להלן ההספד שכתב בנו הצעיר של דב, ירון גולני באתר "סיפורי גבעת ברנר": דב גולני, 1927-2011
"דב גולני, אבא שלנו, היה גיבור שקט וצנוע. על פעילותו במחתרת של תנועת דרור בבודפשט, על חלוקת הדרכונים המזוייפים לנמלטים, הריגול בגינתו של אייכמן, מעורבותו בארגון הנוסעים ויציאתו שלו לבסוף ב'רכבת קסטנר' לברגן בלזן, למדנו מן המעט שסיפר. אבל על מעשה הגבורה הבלתי נתפס שלו שמענו רק אחרי לכתו מפי אחד האנשים שהציל. והנה בקיצור סיפור המעשה. באותם ימים נוראים בבודפשט, היה אחיו הבוגר והיקר לו מכל, בן המשפחה היחיד שנותר לידו בעיר הכבושה. אחותו - הניצולה היחידה הנוספת מכל משפחתו - הייתה שבויה באושוויץ, ודב לא ידע אז מאומה על גורלה.

באחת ההזדמנויות הצליח דב לארגן דרכונים מזויפים לאחיו ולשלושה מחבריו ועזר להם למצוא נתיב בריחה, שבסופו, הצליחו להגיע בשלום ארצה. יכול היה להצטרף אליהם ולהימלט מהתופת - וכמובן שאחיו הפציר בו לעשות כן - אך הוא סירב. הייתה לו משימה לעשות והוא לא יעזוב אותה!

כל עוד כוחותיו עמו, ימשיך דב הצעיר להסתובב ברחובות העיר שורצת החיילים הנאצים, עם הפרצוף היהודי שלו, ועם דרכונים מזויפים בכיסו, ימשיך להעניק נתיבי הימלטות לכל יהודי, שרק אפשר להגיע אליו. כל רגע עלול היה להתפס ולהישלח למרתפי העינויים של הגסטפו לחקירות על קשריו למחתרת,

1942 62312, 53

וכל זה לא עצר בעדו. אין לדעת היום כמה נפשות עזר להציל כך בסתר, בשקט-בשקט. איש לא שמע על מעשיו ולא ישמע, אלא עד אחרית ימיו. משואות לא הודלקו לכבודו ולא הושרו לכבודו שירי הלל. היישוב היה עסוק בגיבורים שלו, והיודע - יבין.

דב גולני נולד ב-1927 בשם ברל גלנץ, להוריו שרה ומרדכי גלנץ, בעיירה חוסט, שבחבל מרמורש שברוסיה הקרפטית. דב (ברל) נולד למשפחה דתית - חרדית, היינו אומרים כיום - אלא שהמאורעות עשו את שלהם, ועוד לפני שהמלחמה הגדולה הגיע אליו, החליט להשליך את פאותיו, והצטרף לתנועה הציונית 'דרור', הקשורה לקיבוץ המאוחד. חלומות הילדות הקסומים שלו על ארץ ישראל, מימיו כתינוק של בית רבן ב'חדר', מצאו להם עכשיו דרך מעשית להגשמה.

דב היה למוד אסונות מילדותו. הימים, ימי השפל הכלכלי הגדול, מוטטו את מקור פרנסתם הצנוע. אימו - שכילתה את כוחותיה לבדה בפרנסת המשפחה - חלתה לבסוף בשחפת ונפטרה ב-1938. אביו נעדר מביתו באותן השנים מסיבות הלוטות בערפל ואיש לא ידע היכן הוא. דב נאלץ "לאכול ימים" בלכתו מבית לבית. הקהילה היהודית לא תפקיר לעולם ילד יתום ועזוב משלה.

ב-1939 - ערב המלחמה - חזר אביו הביתה לאחר היעדרות של שנים. דב בן ה-12 סעד אותו לבדו כשנפל למשכב וישב ליד מיטתו, גם כאשר, לבסוף, עצם את עיניו. השנה הייתה 1940.

כשהנאצים הגיעו לאזור, נמלט דב בן ה-15 לבודפשט, שם התקבל לעבודה כשוליית נגרים. תקופה זו החזירה לו את כבודו, נתנה לו קורת גג ופרנסה, ולימדה אותו מקצוע לחיים.

בהיותו בן 17 חבר דב אל אנשי המחתרת של תנועת 'דרור' הציונית-סוציאליסטית בבודפשט. הם פעלו ממש מתחת לאפו של אייכמן בהכנה לעלייה וסיוע ליהודים. ב-1944, בעודו מסתובב בחשאי ליד הרציף של 'רכבת קסטנר' - עוזר להביא ולארגן את הנוסעים - הסתבר לו שאחד הנוסעים לא הגיע והתפנה מקום. בבקשו רשות מפעילת המחתרת הממונה עליו, הבחור, מותש ואחוז געגועים לאחיו, קפץ על הקרון ברגע האחרון. הרכבת יצאה במסע איטי ורב תלאות לברגן בלזן, שם עברה עליו תקופה ארוכה של חרפת רעב, ורק העידוד ששאב מחבריו לתנועה חיזקו את גופו ונפשו.

בראשית 1945 נשלחו אנשי הרכבת לשוויץ. חייהם ניצלו.

ב-1945 עלה דב לארץ, עליה חלם כל ימיו. דב, העולה החדש, הגיע לקיבוץ דפנה, משם עבר לעין חרוד, וב-1947 גויס לחטיבת גולני. הוא נלחם באומץ עם החטיבה במלחמת העצמאות, כשהוא רץ היישר בחזית אל מול מטחי הכדורים. החטיבה ומלחמתה נתנו לו את שם המשפחה החדש.

דב היה ממייסדי קיבוץ פרוד והיה פעיל מאוד שם בכל שטחי החיים; חיפוש ומציאת המקום; בניית הצריפים הראשונים; קליטת עליה חדשה; ארגון פעולות תרבות וטיפוח האתוס של ההתיישבות; התלהבות פורצת של מי שנולד מחדש. ביום בהיר אחד הגיעה אל הקיבוץ שולמית (פירושקה) טייכנר הצעירה והיפה והם נישאו שם ב-1951.

ב-1953 הביאה מצוקתם של משפחת אשתו הטרייה את כולם אל גבעת ברנר. באותה שנה נולדה יעל, וב-1954 נולד מוטי. בגבעת ברנר מצא דב את מקומו בנגריה והיה אהוב ומוערך שם מאוד.

ב-1958 יצאו דב ושולמית לעזרה למשק צעיר בקיבוץ יראון, שם, ב-1959, נולד ירון. לאחר שנתיים חזרו לגבעת ברנר, עם ירון בן השישה חודשים. ב-1962 נוספה למשפחה הבת הצעירה, מיכל.

השנים בקיבוץ עברו בנחת ובסיפוק, אלא שהרצון העז של דב ושולה לפינה משפחתית משלהם, הביאו אותם לחפש מושב שיתופי, בו הקואופרטיב נותן אפשרויות מסוג זה. ב-1969 עברה המשפחה לכפר דניאל. יעל הצטרפה לאחר זמן מה, ומוטי בן ה-14, בהסכמה אמיצה של הוריו, החליט להישאר בגבעת ברנר.

במושב השיתופי קיבלו בני המשפחה בית עם חצר משלהם ואת הילדים לצדם כל היום. שולמית נכנסה שם לחיי החינוך והתרבות ודב השתלב מיד בנגרית המושב ובחריצותו, כתמיד, תרם לשגשוגה.

עד גיל זקנה, והמחלה הקשה שתקפה אותו, היה דב איש ללא הפסקה. למרות קומתו הקטנה, היה חזק פיסית יותר מכל יתר בני משפחתו יחדיו; איש שאינו מתעייף לעולם. אחרי כל יום עבודה קשה במשק, היה ממשיך ומשקיע בביתו שלו; בגידול ילדים בבית; בגידול ירקות בחצר; ביצירת רהיטים לבית; בעבודות עץ בשביל כולנו.

דב חי בביתו שבכפר דניאל עד סוף ימיו מוקף בבני משפחתו, נכדיו וניניו. ב-26 בנובמבר 2011 הלך אבינו לעולמו ואנחנו טמנו אותו באדמת ארצו, בבית העלמין בחלקת היער אשר בפאתי הכפר. יהי זכרו ברוך."

13.12.2022: טקס הענקת אות המציל היהודי, קיבוץ הזורע – צאצאי האחים אהרון ודב גלנץ קיבלו את האות

ירון גולני עם תעודת "אות המציל היהודי" על שם אביו, דב גולני, דצמבר 2022

לאהרן ולדב היו, כאמור, עוד 3 אחיות: רחל שהייתה תופרת (1924), חנה (1926) ופסיה-הילדה (1932). הן נלקחו בשנת 1944 למחנה ההשמדה אושוויץ. רחל ופסיה נשלחו מיד לתאי הגזים. חנה שרדה ונשארה במחנה בתנאים של השפלה, רעב, קור ופחד מוות. לאחר מספר חודשים במחנה הועברה חנה לעבודת כפייה במפעל לתחמושת. העבודה הייתה קשה, אך התנאים הוקלו מעט. עם השחרור בתום המלחמה החלה חנה בחיפוש אחרי בני משפחה ניצולים. המשפחה, ברובה, נכחדה. לימים, גילתה ששני אחיה ניצלו ונמצאים בארץ.

כמו צעירים רבים, שנשארו חסרי משפחה או מכרים, הצטרפה חנה לקבוצת עקורים יהודים צעירים בגרמניה. המקום התנהל כקומונה. חלק מהחברים יצאו לעבודה וחלק דאגו לניהול הבית והקבוצה. שם פגשה חנה את ברוך (בוריס) בוגומולני, אשר בזמן המלחמה שרת בצבא הרוסי. הזוג הצעיר והבודד שהשתוקק למשפחה נישא והצטרף לאחיו של ברוך ומשפחתו בצ'כוסלובקיה, שם נולדה ביתם הבכורה חיה (1947). המשפחה הצעירה רצתה לעזוב את אירופה, בה נגרם לה סבל רב כל כך. אביו של ברוך היה פעיל ציוני ידוע במחוז מגוריו לפני המלחמה. בבית הוריו התוודע ברוך לרעיון הציונות והיה טבעי לעלות ארצה. פעילי עליה ישראלים שהסתובבו באירופה בין הניצולים עזרו לחנה ולברוך להגיע לישראל. תחילה גרו באזור חיפה ואחר כך הצטרפו לאהרון האח ומשפחתו, שהתגוררו ברחובות. ברחובות נולדה רחל (רוחה) (1951), בתם השנייה, ואחרי כעשר שנים נולדה גילה (1961). למרות ההתחלה הקשה, עבדו חנה ובוריס בחריצות, בנו בית, הקימו עסק מצליח וזכו לחתנים, נכדים ונינים. הם התגוררו ברחובות עד יומם האחרון. בנותיהם גם הן נשארו לגור בה עם בני משפחותיהם.

חנה נפטרה בסוף שנת 2015. חמישה חודשים לאחר פטירתו של בן זוגה. יהי זכרם ברוך.

חנה בוגומולני, לבית גלנץ

חנה ובוריס בוגומולני ביום נישואיהם

משלנו: צאצאי האחים לבית גולן, בני משפחת גולן, גולני ובוגומולני

• ילדי משפחת גולן

מרדכי גולן, יליד 1946, נולד כאמור בכפר סאלד וגדל ברחובות, בה הוא חי עד היום. הוא בוגר בית הספר "אורט" בעיר. בצבא שרת כאיש טכני במסלול תותחים נגד מטוסים. בימי המיתון שקדמו למלחמת ששת הימים (1966) הוא נישא לחברת ילדותו, אתי והזוג התגורר בבאר שבע. מוטי סיים בהצטיינות לימודים כמהנדס מכונות בשלוחת הטכניון בבאר שבע. בלחץ המרצים הוא החל לימודי מאסטר בחיפה, מה שחייב מעבר הזוג לחיפה. אך כשפרצה מלחמת יום כיפור הלימודים פסקו. בתום המלחמה הצטרף מוטי לביה"ס להנדסאים של אוניברסיטת תל אביב והיה ממקימי המגמה לאוטומציה תעשייתית. בשלב מסוים ניהל את אגף ההנדסאים בבית הספר להנדסאים.

כעבור שמונה שנים הקים חברה עצמאית בשם "מאגמא הנדסה", שפועלת בתחום האוטומציה והמיחשוב בקווי הייצור בתעשייה. החברה פועלת למעלה מארבעים שנה ומעסיקה כ-25 מהנדסים ואנשי מחשבים. כיום מוטי הוא גמלאי ואת החברה המשפחתית מנהל בנו האמצעי, עמית, ועובד בה גם הבן הצעיר, אסף. הם מתגוררים בגבעת ברנר.

הבן הבכור, עופר, הוא פסיכולוג קליני, ראש המעבדה לחקר אוטיזם ופרופסור מן המניין במחלקה לפסיכולוגיה באוניברסיטת בר-אילן. הוא מומחה לתסמונות הספקטרום האוטיסטי. הוא מטפל בילדים, מבוגרים, מתבגרים ונוער בהתמודדות עם אוטיזם וליקוי תקשורת וקשיים במיומנויות חברתיות.

צביקה גולן, יליד 1951, נולד ברחובות. הוא מעיד על אחיו, מוטי, שהוא היה הילד הראשון שנולד לאהרון, דב וחנה, האחים ששרדו, והיה לכל בני הדודים דמות מנהיג ויועץ בחייהם.

צביקה סיים תיכון בעיר, התגייס לשריון ושרת בתקופת מלחמת ההתשה ומלחמת יום כיפורים.

במשך שלוש שנים הוא שרת כמאבטח – שנה אחת בטהרן (!) ושנתיים בבריסל. למרות הרקע הלא טכני שלו, קיבל צביקה את המלצת אחיו ולמד אלקטרוניקה במכללה להנדסאים. הוא עבד בחברת "אלסינט", כשתחום ההתמחות האזרחית שלו היה מכשור רפואי, בדגש מכשירי MRI וממוגרפיה. במהלך השנים הוא נשלח לשיקגו, לשנתיים של שליחות מקצועית.

צביקה נישא לבת מושב בני ציון [מושב בשרון] ובמקביל לעיסוק המקצועי היה מושבניק קרוב לשלושים שנים (1983-2011). העיסוק המרכזי היה בגידול חממות פרחים. כיום צביקה גמלאי ומתגורר בכפר סבא.

• ילדי משפחת גולני

יעל גולני, הבכורה של דב, הינה מורה להוראה מתקנת ומאבחנת דיסקטית. יעל עבדה במשך 30 שנה במשרד החינוך כמורה להוראה מתקנת ואסטרטגיות למידה, וכמאבחנת דיסקטית. במקביל עבדה גם בעמותת "ניצן" ובשרות הפסיכולוגי. בשנים האחרונות היא מנהלת מרכז "קידום למידה" בכפר דניאל עבור מתקשים בלמידה, החל בבשלות ללמידה, וכלה בהכנה למבחני בגרות. במרכז הועברו אבחונים - דיסקטי ופסיכודיסקטי. יעל מתגוררת בכפר דניאל.

מרדכי (מוטי) גולני הוא היסטוריון ישראלי של תקופת המנדט ומדינת ישראל, פרופסור מן המניין באוניברסיטת תל אביב וראש "המכון לחקר הציונות וישראל ע"ש חיים ויצמן".

- מעת לעת הוא מרואיין ברדיו בנושאי התמחותו. אביא תמצית מהכתוב עליו בוויקיפדיה:

"מוטי למד לתואר ראשון ביחסים בינלאומיים, כולל חטיבות בהיסטוריה של עם ישראל, גאוגרפיה ויהדות זמננו. בשנים 1985-1988 כיהן כמנהל "מרכז רחל ינאית בן-צבי ללימודי ירושלים", יחידת בת של יד יצחק בן-צבי המתמחה בסיורים ובסמינרים לימודיים בירושלים, בעיקר לנוער.

המשיך לתואר השני ב"מכון ליהדות זמננו" באוניברסיטה העברית. הוא כתב עבודת גמר ל"הנהגת היישוב ושאלת ירושלים בשנים 1937-1949". העבודה ראתה אור במסגרת סדרת הספרים של האוניברסיטה המשודרת.

בשנים 1985-1986 היה גולני עוזר ההוראה של פרופסור גבריאל כהן באוניברסיטת תל אביב. את התואר השני סיים ב-1990 באוניברסיטה העברית.

את תואר הדוקטור, אותו קיבל בשנת 1993, עשה גולני בחוג להיסטוריה כללית באוניברסיטת חיפה. עבודת הדוקטור עסקה בדרכה של ישראל למלחמת סיני ובמלחמה עצמה. המחקר נעשה בשיתוף מחלקת ההיסטוריה של צה"ל ובהמשך פורסם בשני כרכים. מדובר במחקר כולל ראשון על מלחמה ישראלית, מחקר שיש בו היבטים מדיניים, פוליטיים וצבאיים. המחקר ראה אור גם באנגלית ובצרפתית. בשנים 2001-2005 היה ראש החוג ללימודי ארץ ישראל באוניברסיטת חיפה.

בשנת 2009 התמנה לפרופסור חבר בחוג ללימודי ארץ ישראל באוניברסיטה. כמו כן היה חבר במערכת הוצאת הספרים של האוניברסיטה, השתתף בצוות שעבד על המוזיאון הלאומי למערכות ישראל, שהיה אמור לקום בהר איתן ליד ירושלים. אחר כך היה יועץ היסטורי ל"מוזיאון רבין", העוסק בהיסטוריה של היישוב ושל מדינת ישראל. בשנים האחרונות הוא חבר בצוות ישראלי-פלסטיני, העוסק בפרסום משותף בתולדות המלחמה ב-1948.

החל מאוקטובר 2013 עבר גולני לחקור באוניברסיטת תל אביב, בחוג להיסטוריה של עם ישראל. בשנים 2017-2019 היה ראש החוג להיסטוריה של עם ישראל באוניברסיטת תל אביב. הוא גם ראש הקתדרה ע"ש רוזנברג לחקר תולדות העם היהודי.

ב-2002 ראה אור ספרו של גולני "מלחמות לא קורות מעצמן: זיכרון, כוח ובחירה", שעוסק בתולדות היחס הציוני והישראלי אל הכוח הצבאי הממוסד משנות ה-30 ועד לשנות ה-70 של המאה העשרים. הספר הוא שילוב סוגות בין מחקר היסטורי, פרוזה ואפיזודות אוטוביוגרפיות. הספר זכה לתהודה נסערת מצד מחייבים ושוללים כאחד, הן בשל הז'אנר וגם בשל התזה.

ב-2005 ראה אור כרך איגרותיה של מניה שוחט, "עם הזרם ונגדו", אותו ערך מוטי גולני יחד עם יהודה ושולמית ריינהרץ. ב-2009 ראה אור ספרו "ימים אחרונים", המביא את יומנו של הנרי גרני, המזכיר הראשי המנדטורי האחרון, שישב בירושלים ערב תום המנדט, וכתב יומן, שעה שיהודים וערבים כאחד ירו עליו. הספר שזור בתגובה מחקרית ליומן בן הזמן. תרגום לאנגלית של הספר ראה אור באותה שנה. ב-2011 יצא לאור ספרו של גולני על הנציב העליון האחרון בארץ ישראל, הגנרל סר אלן גורדון קנינגהם, ששירת בתפקידו בשנים 1945-1948. הספר מביא מבט מחלונו של הנציב בארמונו בירושלים, על האירועים הסוערים באותן שנים. הספר יצא לאור גם בשפה האנגלית ב-2012.

ספרו האחרון של גולני, "הביוגרפיה של חיים ויצמן בשנים 1922-1952", אשר אותה כתב בשיתוף פרופסור יהודה ריינהרץ מאוניברסיטת ברנדייס.

גולני מתגורר ביישוב הקהילתי גבעת אלה.

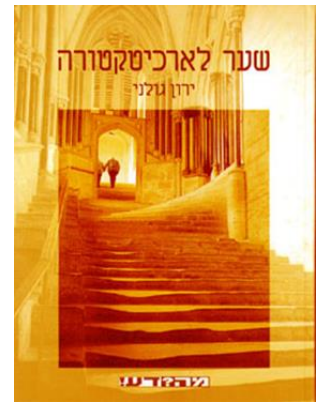

ירון גולני הוא אדריכל ומתכנן ערים, בוגר הטכניון בחיפה ובעל תואר שני בפילוסופיה מאוניברסיטת תל אביב – בהצטיינות.

ירון מוביל משרד אדריכלים עצמאי משנת 1991, יחד עם אשתו, גלית, המתכנן בתים פרטיים, בתי דירות יוקרתיים בתל-אביב, בנייני ציבור ובנייני משרדים. המשרד רכש ניסיון מעשי רב בתחומי ארכיטקטורה, אדריכלות נוף, עיצוב פנים ותכנון ערים. קנה המידה של הפרוייקטים אותו הוא מוביל, נע בין תכנון רהיטים ועיצוב פנים, לבין תכנון מבני משרדים של עשרות אלפי מ"ר.

במקביל לעבודתו המקצועית הוא מלמד ארכיטקטורה במסגרות אקדמיות שונות. בעבר לימד באוניברסיטת מלבורן. כיום הוא מלמד בשנקר.

ספרו "שער לארכיטקטורה" יצא לאור בשנת 2008 וזכה לתפוצה נרחבת בקרב קהל המבקש לערוך היכרות עם המקצוע. עבודותיו של גולני פורסמו במגוון ספרים, מגזינים ואתרי אינטרנט מובילים ברחבי העולם וזכו להערכה ולפרסים. מתוך אתר הפייסבוק של ירון ניתן להתרשם מהישגיו המקצועיים. למשל: ביוני 2018 שידרו ב-BBC את התכנית על ישראל בסדרה World's Most Extraordinary Homes. בפרק מצולמים 4 בתים שמייצגים את ישראל, כולל בית שתוכנן על ידו בגליל.

באוגוסט 2019 התפרסם ב-DESIGNBOOM היוקרתי המרכז שתיכנן ירון בחולון לאנשים עם מוגבלות. על עבודה זאת זכה ירון באות העיצוב לשנת 2019.

חולון: המרכז לאנשים עם מוגבלות, אותו תיכנן ירון גולני

הלינק לאתר שלו: <https://www.designboom.com/.../golany-architects>

מיכל גולני היא משוררת, עורכת ספרות ילדים ושירה ועורכת לשון. שירה התפרסמו בממות שונות, כולל בבתי ספר, וכולל שני ספרי שירה: "לצייר אור" ו"עונת מעבר". כמו כן הוציאה ספר ילדים "גן של חיות". במהלך השנים מיכל עסקה בחינוך כגננת וכמורה להוראה מתקנת. מיכל היא אימא לשניים וסבתא לשלש נכדות. על הספרים שלה ועבודת העריכה ניתן לראות באתר שלה ושל בתה, לירון, שגם היא עורכת לשון.

<https://www.benhashoorot.co.il/gan-shel-hayot>

לצייר אור
מיכל גולני

חממה

ילד זקוק לסממה,
לצאת ולבוא ממנה,
ליד תומכת,
ולרשות להיות
בצמיחה ופריחה
ושמטה
ושלכת.

ילד אינו זקוק ליד גוזמת,
מעצבת ענפים
אלא ליד שמסבכת את הגזע
עד שיִתסזק
ויִתסזקו השורשים.

• בנות משפחת בוגומולני

חיה נתיב, הבת הבכורה של חנה - נשואה, אם לשלשה ילדים וסבתא לשה נכדים.

לאחר סיום התיכון למדה הוראה בסמינר לוינסקי, סמינר למורות למלאכה בגבעתיים וסמינר למורות לאמנות ברמת השרון.

לאחר מספר שנות הוראה בבי"ס, פתחה סדנא פרטית ברחובות, בה לימדה אמנויות שונות, בעיקר בשטח הטקסטיל. למרות שגשוגה של הסדנא, נאלצה להפסיק, והיגרה עם משפחתה בעקבות עבודת בן זוגה דוד (טומי) לקנדה.

בקנדה מעורה חיה בחיי הקהילה. מלמדת אומנויות למבוגרים, יוצרת עבודות אמנות בעיקר בנושאים יהודיים ויודאיקה. עבודותיה תלויות על קירות

מוסדות ציבוריים, בתי כנסת ואוספים פרטיים. מעצבת ומובילה פרויקטים ציבוריים.

פרויקט קבוצתי "שלום עלי אדמות"
 שנעשה בתקופת הקורונה על ידי
 אומנים ישראלים –
 עיצוב, הנחיה והרכבה על ידי חיה נתיב

הפרויקט הקבוצתי "שלום עלי אדמות"
 נעשה בתקופת הקורונה ע"י אומנים ישראלים
 עיצוב, הנחיה והרכבה, חיה נתיב

רחל הררי: הבת האמצעית של חנה, נשואה ליצחק, אם לארבעה וסבתא לשבעה נכדים.

רוב חייה המקצועיים השתלבה רחל במערכת החינוך, לימדה מתמטיקה, בעיקר בכיתות הגבוהות בחטיבה העליונה. במקביל, שימשה בתפקידים רבים ומגוונים בבית"ס והייתה שנים רבות מנהלת חטיבת ביניים - ולאחר מכן מנהלת חטיבה עליונה בעיר רחובות. לאחר שפרשה לגמלאות מבית"ס הדריכה מורים בשנת ההוראה הראשונה שלהם במסגרת תוכנית הסטאז' באוניברסיטת בר אילן.

במקביל, הייתה מרצה למתמטיקה במכללה אקדמית, בחוג למנהל עסקים לתואר שני.

רחל ויצחק (איציק) שכלו את בנם הבכור ליאור (1976-2000), בן אהוב, צעיר נפלא, מלא אור, הומור ותבונה. סרן ליאור הררי, נווט מטוס F-16 בחיל האוויר, נפל בתאונה אווירית, כשמטוסו צלל במימי הים התיכון והוא בן 24 בלבד.

גילה לוי: הבת הצעירה של חנה, היא אשת חינוך, טכנו-פדגוגית, עסקה במשך שנים רבות בהוראת מקצוע מדעי המחשב בתיכון "אורט" רחובות, ולאחר מכן כמדריכה ארצית בתוכנית הלאומית להתאמת מערכת החינוך למאה ה-21. במסגרת תפקיד זה פיתחה מאות יחידות הוראה, אשר משלבות טכנולוגיה בתהליכי הוראה-למידה-הערכה ותורמות לשדרוג דרכי ההוראה.

כיום גילה בגמלאות, נשואה למיקי, אימא לתאומים (בן ובת) וסבתא לתאומים (בן ובת) מתוקים.

ברוכים תהיו על עשייתכם האיכותית והמגוונת

כתבה: רותי פיקסלר לתגובות: 0505643299 ruthfixler@walla.co.il